

Paragrafs 2det Stykke er man kommet meget langt bort fra dette. Det kan være, at man ikke kan komme videre, men Bestemmelserne gaa i en hel anden Retning. Dette Stykke handler om andre smitsomme Sygdomme, saadanne smitsomme Sygdomme, der altid findes her i Landet, Tyfus, Skarlagensfeber, Difteritis og deslige. Overfor dem skrider man temmelig langsomt ind. De skulle optræde ondartede, for at man skal stride ind, og denne Indskriden sker paa en temmelig langsom Maade, idet den meget ærede Minister til Syvende og Sidst resolverer, om man maa stride ind eller ikke. Jeg benægter ikke, at disse Bestemmelser kunne komme til at gøre Nytte. Jeg kan se, at det vil være en finantziel Lettelse for Kommunerne, jeg kan se, at Sundhedsautoriteterne udrustes med en større Myndighed, men hvad jeg ikke ret kan se, er, at man griber Indet ved Roden, at man her gør det Samme som i Paragrafens 1ste Stykke lige overfor andre smitsomme Sygdomme. Det kan være, at man ikke kan gøre Mere, men ganske vist er det, at det vilde være rigtigt saa vidt muligt ogsaa her at angribe Epidemien, ikke først naar den har udbredt sig, men i hvert enkelt smittefarligt Tilfælde, og indlægge Bedkommende gratis paa Sygehuset, ikke paa Epidemihuset, men paa det almindelige Sygehus. Det er Noget, der sker mange Steder. Jeg benægter ikke Nytten af Bestemmelserne, men siger kun, at vi bør se, om vi ikke kunne komme videre, og jeg vilde ønske, at vi kunde komme videre og komme til at realisere den Tanke, om det ikke var hensigtsmæssigere at behandle de fra Udlandet kommende smitsomme Soter for sig og de indenlandste smitsomme Sygdomme for sig og nøies med mere simple og aktive Bestemmelser for disse Sygdomme. Det er mig ogsaa tvivlsomt, om hele dette Apparat, som denne Lov byder, er saa anvendeligt mod disse smitsomme Sygdomme her i Landet, som forekomme hvert eneste Aar, jeg kan sige hver eneste Dag. Jeg tvivler ikke paa, at hvis der kom en Kolera- eller Koppe-Epidemi, vilde Landet komme i Bevægelse. Det har Betydning for hele Landet, og da maa alle Sundhedsautoriteterne sætte sig i Gang, men jeg tvivler ærligt talt noget paa, at Aktiviteten vil blive den samme paa hvert enkelt Sted mod en af disse andre Epidemier. Derfor kunde jeg være noget tilbøielig til at sige, at det kunde være rigtigere, at Staten tog sig fortrinsvis af de fra Udlandet indførte Epidemier, Kolera og deslige, og maatte ogsaa overlod Kommunerne den aktive Indskriden mod vore sædvanlige Sygdomme, som hjemsføge os næsten hvert Aar. Jeg

overser ingenlunde, at § 2, 3die Stykke giver en diskretionær Myndighed til Sundhedskommissionen, og jeg vil om dette Stykke sige, at naar der er Tale om Kolera og den Slags Sygdomme, tror jeg, at denne Myndighed vil blive benyttet strax, og at den vil blive benyttet til det Yderste. Bedkommende vil være nødt til at gjøre det, thi det moralste Ansvar for at undlade det er for stort, men jeg tvivler meget paa, at dette Stykke vil have sin Betydning lige overfor visse almindelig forekommende Sygdomme. Jeg tror nok, at man der vil lade det bero paa en Indstilling. Jeg erkjender, at andet Stykke af Paragrafen yder Noget, jeg kunde ønske, at den vilde yde Mere. Jeg er ikke ganske sikker paa, at man her er gaaet den rigtige Vej, eller at det er rigtigt, at hele det Apparat, Loven giver, virkelig skal sættes i Gang, hver Gang der optræder en mindre smitsom Sygdom her i Landet. Jeg er ogsaa af den Mening, at Epidemihuse ikke bør være tilgængelige for de sædvanlige smitsomme Sygdomme. Jeg skjønner ikke rettere, end at det vilde være en af de største Ulykker, der kunde tænkes, om Epidemihusene vare belagte med saadanne Syge samtidig med, at der udbrod Kolera. Jeg kan ikke negte, at for mig er det afgørende, hvorledes § 2 affattes, og hvilket Princip der kommer ind i den. Jeg anerkjender fuldstændigt, at § 2 første Stykke er overordentlig tilfredsstillende og høit nyttigt over for Smitsot, men jeg kan ikke andet end stille mig noget tvivlende med Hensyn til det andet Stykke. Smidlertid, naar Staten skal være med — og det gaar jo Lovforslaget ud paa — kan man maasse ikke komme videre. Jeg erkjender ogsaa, at det, der her er anordnet, kan gøre Nytte, men jeg har nogen Tvivl, om man ikke burde gaa en anden Vej og nøies med et mindre Apparat lige overfor de indenlandste sædvanlige smitsomme Sygdomme.

Imod de øvrige Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, har jeg ingen principiel Bemærkning at gøre. Der er enkelte Ting, jeg ønsker at omtale lidt. Jeg kan ikke sige Andet, end at det Altsammen nærmest er hensigtsmæssige Bestemmelser, det kommer kun an paa efter Skjøn, hvorledes man vil udføre dem. To ærede Talere have allerede dælet ved § 22. Jeg skal ogsaa sige et Par Ord om den, thi det forekommer mig nok, at de Herrer ere gaaede lidt for vidt, i det Mindste efter min Mening. I Motiverne siges, at den øieblikkelige Hjælp, som de første mødende Tilfælde kræve, kun kan ydes ved et Apparat, som altid habes paa rebe Haand. Dette erkjender jeg fuldkomment, det er rigtigt, og ved det Apparat, der her nævnes,